

— Искамъ ами. Азъ, рече дѣдо Илийко, за другари пей давамъ. Хей, че хубаво стана. Ти ще повървишъ подире ми. Като се уморишъ, азъ ще слѣза ти да се поносишъ. Ще се смѣнуваме. Бива ли?

— Какъ да не бива. То стана най-доброто. Отъ сутринята съмъ дошълъ и чакамъ. Гледамъ рѣката дълбока. Да я прегазя — не мога. Рекохъ си: дано се зададе нѣкой съ магаре, че да преплувамъ на магарето. Лошо. Много припряно ми е сърцето. Ами ако се свърши Божия гробъ!

— Че какъ тъй да се свърши?

— То не е ли панаиръ?

— Божия гробъ ли? Ти християнинъ ли си?

— Какъ да не съмъ! — зе да се кръсти божека съ дветѣ. Дай ми ти сега на мене магарето да преплувамъ отвѣдъ. Като мина на другия брѣгъ, ще го шибна да се върне. То ще се върне да те земе. Че като минемъ пжтя, до довечера сме тамъ.

— Кжде?

— Дето отиваме. Азъ тоя пжтъ колко съмъ го вървѣлъ!

Дѣдо Илийко слѣзе отъ магарето и подаде повода на божека. Той се опна пѣргаво, шибна го отзадъ и магарето послушно нагази водата. Но когато преплува отвѣдъ, божека не слѣзе да върне магарето, ами сне калпака си, размаха го надъ глава, изкрещѣ нѣщо неразбрано и потъна въ гората.

Втори пжтъ презъ живота си дѣдо Илийко остана слисанъ и стоя на брѣга до полунощъ. Когато керванджийката се окжпа въ дълбоката рѣка, стареца трѣгна назадъ къмъ своето родно село. За нищо не му бѣше мжчно, само звѣнчето съ райския гласъ не можеше да прежали.